

at man snart ikke tør spise eller drikke noget af Frygt for at faa Maven eller Halsen ødelagt af disse Udyr. Hvis det bliver ved paa den Maade, tror jeg, man risikerer, at lige saa mange dø af Angst for Tuberkler som af selve Sygdommen. Det forekommer mig, at saa længe man i Byerne, navnlig i København, uden nogen som helst Kontrol kan spise al den Mængde Vildt, man ser hænge herinde i mere eller mindre forraadnet Tilstand, som det jo skal være, kunde man ogsaa uden særlig Angst spise Kød og Flæsk af vore Husdyr. Jeg tror ikke, man løber den mindste Risiko derved, navnlig da, naar man koger eller steger det forsvarligt. Men, som sagt, vi have jo nu Kødkontrol rundt omkring i Byerne, og vi faa den ogsaa paa Landet. At stemme op mod den Strøm, der gaar over Landet med Kontrolering af baade det ene og det andet, tror jeg, er umuligt i Øjeblikket, der er ikke andet at gøre end at følge Strømmen. Under disse Omstændigheder er det, jeg siger, at vi maa se at faa Kontrollen saa skrap, saa betryggende og saa god som overhovedet muligt.

Med Hensyn til den Afgift, som ifølge det foreliggende Forslag skal svares til Byerne, er jeg i Princippet fuldt ud enig med det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen). Jeg siger som han, at saa længe de udførte en Efterkontrol, var der dog en vis Rimelighed i, at de fik Betaling for dette Arbejde, men naar de ingen Ting gøre, naar de ikke røre en Finger ved det Kød og Flæsk, vi indføre i Byerne, og vi alligevel skulle betale en større eller mindre Afgift, er det, som det ærede Medlem betegnede det, en ren og skær Accise eller Told. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem synes, at der er noget ydmygende for en saa rig Kommune som f. Eks. København i, at den af Landboerne skal modtage en Afgift eller Told, som den intet som helst Vederlag giver for, men jeg kan ikke se, at denne Ydmygelse bliver mindre, fordi Kommunen faar Afgiften af Statskassen, end naar den faar den af selve Producenterne, jeg synes, det ene bliver som det andet.

Det ærede Medlem for Verninge (Lindø) forsøgte i Gaar at slaa fast, at den Afgift, som blev paalagt, vilde Bybefolkningen selv komme til at betale. Set i Almindelighed tror jeg ogsaa, det vil holde Stik. Drejer det sig om en Vare, som kan føres til forskellige Salgspladser og til forskellige Lande, f. Eks. England og Tyskland, følger det af sig selv, at det Land,

som omgiver sig med en Beskyttelsestold, hvis det vil have den vedkommende Vare, i dette Tilfælde vore Dyr, maa betale os mindst det samme, som vi kunne faa i det Land, hvor de kunne indføres afgiftsfrit. Det kan der ikke være Tvivl om. Jeg er temmelig sikker paa, at Befolkningen i Tyskland selv maa betale Tolden og de forskellige Afgifter, som man der har paalagt Indførselen af de forskellige Dyr, og det, synes jeg, fremgaar tydeligt og klart nok af de urimeligt høje Kødpriser og den Kød mangel, som for Tiden hersker i Tyskland. Men naar der bliver Tale om en Vare, som man egentlig kun kan føre hen til eet Marked, vore undervægtige og overvægtige og de andre forskellige Klasser af Svin, som jeg har omtalt, der ikke kunne sælges til Udlandet, men maa sælges herhjemme, er det dog ikke saa afgjort, som det ærede Medlem mente, at det bliver Forbrugerne, der komme til at betale Afgiften, det kan ogsaa hænde, at det bliver Producenterne. Jeg er i alt Fald ikke sikker paa, at ikke vi, der sælge Svinene, faa en mindre Pris, end vi vilde faa, hvis Afgiften ikke havde været.

Der blev baade af det ærede Medlem for Verninge og det ærede Medlem for Københavns Amt og vistnok flere andre talt om, at der er en vis Billighed og Rimelighed i, at Byerne faa noget af Staten for det Tab, de ville lide. Det er jo altid kedeligt nok, naar man har et Tab, men der er mangfoldige andre, som have lidt Tab ved, at en eller anden Lov er udkommen eller et eller andet offentligt Foretagende er blevet grundlagt, uden at de nogen Sinde have faaet nogen Erstatning derfor, skønt de kunne have et lige saa berettiget Billighedskrav derpaa som i dette Tilfælde. I 80erne blev der af Kommunerne i Landet bygget en hel Del Fattiggaarde, hvor de fattige bleve indlagte, fordi man troede — vistnok uden virkelig Grund —, at det var billigere at have dem paa en Fattiggaard end at lade dem bo hver for sig. Efter Beregninger, som jeg har set over, hvad et saadant Fattighjem som Regel koster, har Opholdet paa en Fattiggaard været dyrere, end i alt Fald vi i vor Kommune have kunnet holde dem for, naar vi lode dem blive hjemme hver for sig i deres særlige Boliger. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, men sikkert er det, at da vi fik Alderdoms- og Sygekasseloven samt Forandringen af selve Fattigloven, bleve alle disse Fattiggaarde efterhaanden overflødige, fordi der ingen blev at indlægge paa dem, og